

דברי הכפר



הלא רק
פעם בשנה
אבוא להתארח.



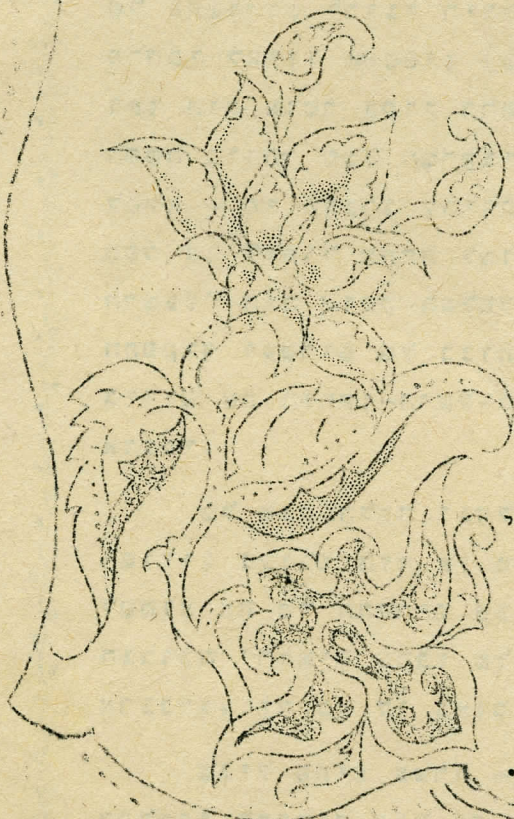
מס' 501
י"ד באדר בתשל"ז
4 במרץ 1977
ערב פורים
כפר הבשילא.

מחזור

* ביום שבת הזיכור בהצגת "דירה להשכיר" שחתמה את ירחובון הילד. בהצגה השתתפו חברים רבים - בהכנת התפאורה, התלבושות, המוזיקה - ו-כמובן, השחקנים. היה מרשים, מהנה ומאוד נחמד. הרבה תודה לכל המשתתפים על הערב הנעים והחביב.

פה המקום לומר גם תודה גדולה ועצומה למעין ורובין שארגנו ודאגו לקיום האירועים השונים והמגוונים להם היינו עדים במהלכו של ירחובון הילד - ישר כוחכן!! ולחברים הרבים שעמלו וטרחו בהכנת הערבים והפעילויות השונות הקטורות למבצע זה - חן חן!

* חוץ מזה - יש לנו פורים השבוע!



שי ויטהם	7.3
מיכאל ארנברג	8.3
דרור קרליבס	
סטיב בן יוסף	9.3
מיכל סגל	
רינת גולדברג	
פרנקי גליק	10.3
אדם בן חנוך	12.3
יענקל מנדז' יגורסקי	13.3
רוי אב	
מאיר ריפקינד	

אליין ואלן איסטון	7.3
הילרי ובריאן קפלן.	11.3

אבל רציתי להיות מרדכי

כל פורים המלמד של הכתה שלי ב"חדר" היה מכריז בחגיגות שלא שכב עה אף תלמיד: "בו ילדים, יש לי הפתעה בשבילכם. כל העולם במה, כמו שאמר סופר יהודי מפורסם, וכל ילדון וילדונת רוצה להיות שחקן - כמו שאמר פילוסוף יהודי מפורסם, וכל אבא ואמא יהודים טובים רוצים לראות את התכשיט שלהם על הבמה, כמו שאמר פסיכיאטר יהודי מפורסם. לכן נציג בעוד חדשים את המחזה המרתק "אסתר ומרדכי" שעובד מאגדה חז"לית ע"י ויליאם חיים שקספינסקי - אחד מבוגרי חדר זה". אחרי שחכה למתיאות הכפיים וקדיאות ההידר שמאנו לבוא, ביגש המלמד לבחירת בעלי התפקידים

"מי רוצה להיות מלכת אסתר?" - כל הנבות הצביעו, אבל מר דיביק התעלם מכל הידיים מלבד אחת - זאת של שירלי שפירא שהיתה לא רק ילדה יפה וקטנה ובעלת קול של זמיר אלא הצאצא הצעיר ביותר במשפחה העשירה ביותר בכל הקהילה. היות ומגיל צעיר האמנתי בשויון וסוציאליזם שנאתי את שירלי שפירא, אם כי כמו כל הבנים מאוד רציתי להיות אף מרדכי או אחשורוש ולככב מולה בתמונות הרומנטיות. תמיד היה מר דיביק מחלק את התפקיד של אחשורוש לרובי ריבלין (אבא שלו היה עורך דין מוצלח) ושל מרדכי לאיזי אפשטין (שאמא שלו היתה בשיאת ארגון "בנות ציון") ואז היה אומר בקול דרמטי ומלאכותי: "ועכשיו הגענו לתפקיד הקשה ביותר שכל השחקנים הגדולים בתיאטרון האידישי רוצים למלא - מי מתנדב להיות המן?" לשוא הייתי מבסה להסתתר מאחורי ספר או לזחול מתחת לשולחנות. "איפה ארזברג, זה עש הפרצוף הרשע?" היה צועק המלמד, ועשרים קולות של חברי שלא רצו את התפקיד ועשרים של בנות שצמותיהן משכתי מדי פעם לפעם היו מס-גירים את השחקן-הרשע-בעל-כרחו, ושוב קבלתי את התפקיד שלא אהבתי.

כל שנה הלכה וגדלה בלבי הצעיר ההרגשה שאם קיימים צדק ושויון בעולם הזה אז מישהוא אחר צריך להופיע כהמן. במא היה לשמוע את כל ההורים שבאו לחזות בהצגת העובה אומרים לאמי הזנוכה "רואים שהבן שלך לא צריך להתאמץ לשחק את המן, גב' ארזברג, זה בא לו באופן טבעי!".

בגיל שתים עשרה - אחרי שש שנים רצופות בתפקיד הגעלי - החלטתי להוכיח קבל עם ועדה שהגיע הזמן שבו אחר ימלא את תפקיד

המן. התכוננתי יפה לכמה מעשי חבלה שלמדתי מקריאת "קומיקים" שבהם איזה ילד פלא בגילי לוכד כנופיה של מרגלים רוסיים (גם אז רוב המרגלים היו רוסיים). באתי לאולם בית הכנסת מוקדם וטפלתי בכמה חלקים של התפאורה, ובהתלבשי בתלבושת המן מלאתי כיסי בכמה אניזרים שעליהם הוצאתי חלק די גדול של כסף-הכיס של חודש ימים. הכל היה מוכן וברגע שהגיע תורי לעלות על הבמה עליתי בהרגשת גיל ובצחון כזו שהפכה את לבי הבוקם לצוהל מרוב רשעות. איזו קריאות פליאה ומחיאות כפיים קצרתי בטרם פעלו "האניזרים". "הילד הזה הוא שחקן גדול", הכריז פרבס הקהילה. ואז, כשאחשורוש יושב עם אסתר המלכה לצדו ואומר להמן משרתו הנאמן "הבא לי כוס יין, המן, ובשתה לחיי מלכתי החדשה", שחררתי בהסתר שלושה עכברים לבנים. אחד קפץ ישר לחיקה של גב' שפירא - אמה של שירלי - מלכת אסתר: היא התעלפה בצריחה מקפיאת דם; השני נעלם במכבסיו של מפעיל המסך והמסך ירד, והשלישי ישב על מסעד הכסא המלכותי של אסתר שקפצה מרוב פחד ישר לזרועותי. לפעם הראשונה ידעתי אהבת גבר לאשה מהי.

המחזה נמשך ובתמונה בה גלתה אסתר למלך שהמן זומם להרוג אותה ועמה בפלה עוגת קרם גדולה על ראשו של אחשורוש. הקהל הת-פרץ בצחוק רועם וקריאות "בראור, איזו קומדיה" נשמעו מכל צד. בקושי שמרתי על הבעת פנים רצינית. אבל כוס בקמתי טרם התמלאה. בתמונה האחרונה בה מכריז המלך שיש להוציא את המן הרשע להורג בתליה פוצצתי בשקט כמה פצצות סרחון קטנות שרוקנו את האולם. במהירות שיא. לקחתי את ידה הקטנה של שירלי שפירא ומשכתי אותה מן הבמה "להצילה מחנק". כשישבנו יחד באחד החדרים הצדדיים של האולם אמרה לי שירלי שפירא אהובתי הראשונה: "אתה מאוד פקח לחשוב על קובצים כאלה כדי להתנקם. אני רוצה להיות חברה שלך". אני חושב שנשקה לי על האוזן והייבנו חברים בדיוק שבועיים. הקהילה לא הפסיקה לדבר על הקומדיה הגדולה של העובה ואני הצ-טערתי שלא אגלם שוב את המן כי היו עוד כמה "קובצים" שלא הפעלתי. חבל.

אריק.

לקראת האספות העירוניות

הצעה לצרף כלב לועדת כלבים

" " חבר בריא לועדת בריאות.

" " רך לועדת הגיל הרך (הערה: הרך הנ"ל לא חייב להיות מועמד).

" " תקליט ו/או מקלט לו. קליטה.

" " אדם לו. כוח אדם (אם אפשר רצוי שיהיה גם

בן אדם).

" " משרת לועדת שירותים.

" " חבר לועדת חברה.

" " מושלם לועדת השתלמויות.

" " משקוף, סליחה, משקיף, לועדת שיכון.

" " דייר לועדת דירה. (אם אין דייר אפשר גם

לצרף דירה).

וכמובן אם אפשר גם תרבותי/ת לועדת תרבות.

לעת עתה המזכירות לא ממליצה לצרף בריח או ברך לו. בריכה

החברים מתבקשים למלא את הטופס הבא ברוח ההצעות שלמעלה:

(1) לועדת צריכה אני מציע לצרף _____.

(2) לועדת עבודה " " " _____.

(3) לועדת בטחון " " " _____ (מה שבטוח).

ביטוח).

הצעות נוספות באות בחשבון.

פורים שמח!!!

תמר וולפין

בית הילדים

אין דבר שגורם לנו יותר מאשר לזכור באלבום הצילום-
מים שמונחים במדף העליון שבארון. ובין כל האירועים,
התקופות והגלגולים שמראים לי "אין שהזמן עבר" בולטים
במיוחד הצילומים של פורטי.

אז קודם נפתח כמובן את אלבום הילדים. תראו אותם, הליצנים
השמנים הקטנים בני השנתיים והטלוט - והנה היית סיבית,
לבושה במפח שולחן שהדודה תפרה לך (שעוד היום, דרך אגב,
מתהלכת בתהלוכה!). ואתה זוכר שהיית אינדיאני, ולא הצטרכנו
לצבוע אותך באדום. כי היה לך חוט גבוה? הסתכלו פה, בתלבו-
שת הנהדרת, אז - שהיית הובגריה, איך הצלחתי עם כל הסרטים
המסובכים, הה?

הגענו לתמונות מן ההצגות ה"כתתיות" בחדר האוכל. איזה
יופי של חלון מצויר ברקע - "סיפורי ילדים" זה היה, בכוון? כאן
רואים אותו כסקוטי, וממש התרגשנו שהסכמת לרקוד לצלילי
חמת החלילים! עוברים כמה דפים והנה אחד במסגרות פורים של
חברת הילדים. פרצוף צבוע, כובע משוגע, כמה סמרטוטים קדימה
ואחור, מי צריך תחפושת, העקר שיהיה שמח!

אפילו באלבום שלנו, של אבא ואמא המרובעים, אפשר לראות
אותנו מדי שנה בהופעות המוזריות ביותר. זוכו את שנת הקולנוע
שהיינו זוג רומאים מ"קור ואויס"? רבובו של עולם, מה לבשתי
בשנה אחי זה - איך העזתי לבוא בבגד ים? ואתה, איזה יופי
בתמונה הזו, בפאה הנוכרית הלבנה. מבגן בכיכור כאילו אתה
מוצארט. וזה, איזה גועל בפש, לא הלך לנו אז עם השמאטעס
מהזיג-בוקס, פשוט לא היה לנו זמן לעבור על משהו "מתוחכם!"

אבל בצילום הזה - לפני שנתיים - פה ממש היינו מבריקים.
תראו איזה חיוך, איזה תלבושת. ויא השלמות, צילום יוצא מן
הכלל! מה אתה אומר, בשנה זו לא יצאו התצלומים ממסיבת פורים
אז איפה... מה? שהצטלמנו בחתונה של הבן של הקרובים ברמת
גון??

בו צריך להחזיר את האלבום למדף ולהתכוון למסיבה - מקום
לתצלום כבר הכנתי!

חוב פועל: מועדון הספורט

חובים:

החוב לפינב פונג - מתקדם יפה. פעילות סואנת. יש מקום לקלוט עוד חבר אחד, כך שלפחות יהיה זוג אחד שמשחק.

החוב לכדור עף - סוף סוף מצאו את הרשת! אבל היא לא שווה. יש בה חורים.

החוב להתעמלות לקשישות - "מצטערות" מיום ליום!

החוב לכדורגל - ראה כתבה מלפני שבועיים בכל סוטה, ראיון עם בני גולדברג. דבר אחד לא ברור לי: איך זה שכל שבוע אנחנו משלמים לשופט - 40 ל"י ובכל זאת מפסידים?!

החוב לריצה - היתה השתתפות ערה במרוץ התבור, מרוץ תל חי ומרוץ החמוש! רצים יום יום! הרופא ממליץ על תה בלי חלב וכדור שחור 3 פעמים ביום.

השקעות

בחכבית ההשקעות של המשק כללנו השנה:

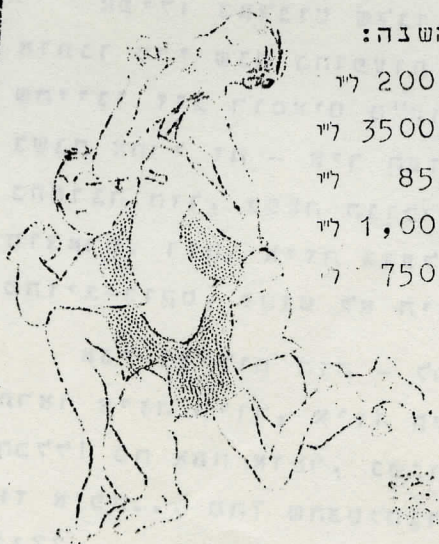
1	מגרשי טניס	200,000 ל"י
2	אולם ספורט	3500,000 ל"י
3	ציוד צלילה	85,000 ל"י
4	מבנה לסגירת הבריכה לחוף	1,00,004 ל"י
5	שפוף האצטדיון לכדורגל	750,000 ל"י
6	נוצות בדמינטון	15

אושר רק סעיף אחד.

הודעה לצבור:

האם ברצונך להיות צעיר בריא ורענן?
האם ברצונך להיות בריא רענן וצעיר?
האם ברצונך להיות רענן צעיר ובריא?

אט התשובה לכל השאלות היא "כן" - אז אין לך מה לעשות פה!



לקסי מעילונים

מילון מונחים - חדיש ומחודש

- אסיפה כללית - תכנית מתחרה ל"מבט ספורט".
- ותיק - חבר קיבוץ בן 40 עם 50 שנות בסיוון.
- חוט שדרה - משהו שצריך לקשר בין האיבר היושה והאיבר החושב.
- רוק - אדם היכול לרדת מן המטה באיזה צד שהוא רוצה.
- שיוון - עקרון קיבוצי חשוב המופר תמיד ע"י השכנים.
- תורשה - תורה שמאמינים בה בכל לב הורים של בנים מוכשרים.

(מיומן החותרים).

בשבוע שלפני פורים - יומן הישיבות

- מזכירות - נוטל לרגל חג פורים.
- ו. משק - בדחה בגלל חזרות של הלהקות.
- ו. חברים - אין צורך - נגמרו כל הבעיות.
- ו. תרבות - ההומור שולט בכפה - אין מה לדון.
- ו. חינוך - שבוע זה מוקדש לחינוך מבוגרים.
- ו. בריאות - ישיבה ראשונה בליל שבת. הנושא: השמחה - בריאה לגוף ולנפש.
- ו. קשר - בלי קשר לנושא - התקשרו מיד עם להקות הופעה בפורים הקשורות בשמחה.

(מעין צבי).

משלוח מנות

- למזכירה היוצאת - כרטיס לסרט "הרחק מן ההמון הסוער".
- למזכיר הנכנס - כרטיס לסרט "לגהזום ובחזרה".
- לגזבר - "איך לגבוב מליון".
- לרכז העבודה - "הטוב הרע והמכוער".
- לעובדות המטבח והמגישות בחדר האוכל - "6 כנפיים לאחד".
- לכל האמהות הצעירות - "מחר אזיל דמעה".
- לסדרן העבודה - "צייד הפרפרים".

(גיבורסר).

תפקידים ותפקידים

בעקבות "חוק פרקינסון" (האומר שעבודה מתעצמת למלא את הזמן

העומד לרשות העובד) ועקרונות של פיטר ()
הגורס שאדם עולה בדרגה עד שהוא מגיע לתפקיד שהוא אינו מסוגל
למלא אותו ושם הוא נתקע, הנני מתכוון להסביר חוק מיוחד לחיי
קיבוץ (שבו אין "דרגות"). אני קורא לחוק טבע זה "בוסחת באי":
כל תפקיד בחברה קיבוצית ממולא ע"י אדם לא מתאים לו.

לתפקידים המרכזיים של הקיבוץ דרושות מספר תכונות: מרץ,
סבלנות, סובלנות וגמישות, עצבים חזקים, כח שכנוע ונוד. תכונות
אלה חיוניות לכל תפקיד מרכזי ואין סיכוי למצוא אותן אצל אף בעל
תפקיד. בדרך כלל, בעל התפקיד הוא חבר ותיק אשר הוכיח את עצמו
באיזה שטח כלל לא קשור לתפקיד: בפופולאריות, באינטגריות, או
בתדמית הפומבית שלו.

העובדה הראשונה הפוסלת את החבר היא שסבלנות ומרץ עומדים
בניגוד זה לזה ואין למצאם באותו אדם. אצל החבר הוותיק, המרץ
הוא בדרך כלל הדבר הבעלם - אבל חוסר מרץ אינו בפני עצמו הבטחה
לסבלנות. להיפך: עקב גיל ורוב שנים של עבודה קשה והתמודדות
במתח חברתי, צדיר מאוד למצוא אצל חבר מבוגר אפילו שרידי סבלנות.
באותה מדה התאבנה הגמישות והסובלנות לקבל שינוי. אומרים שהסובלנות
הולכת וגדלה עם הגיל אבל למען האמת היא הופכת להיות לאדישות
מוחלטת, וזאת לרעת התפקיד. לעתים קרובות הלכו העצבים פניפן
ובפרט אם החבר היה פעיל בחברה משך כל השנים (ואם לאו, ברור
שאינו מתאים לתפקיד). לגבי כח שכנוע - בלי סבלנות להפעיל אותו,
הוא אינו שורה.

קורה לפעמים שחבר צעיר נבחר לתפקיד מרכזי, חבר פחות עייף.
במקרה כזה, כמעט בטוח שהוא צבר - בן משק - ולא צריך להרחיב
את הדיבור על המקרה. האופי הצברי ידוע היטב והתכונות ה"ל -
מלבד המרץ - אינן בולטות.

בוא נסתכל עכשיו על מספר מהתפקידים לחוד. המזכיר הוא,
בין היתר, איש המפתח להצלחה או לאי הצלחה בהפעלת הדמוקרטיה
בקיבוץ. בתור יושב ראש המזכירות (אשר קובע את סדר היום), קשר
בין הועדות, אוזן קשבת לבעיות אישיות של חברים, ומסנן לטענות

של חבר בגד רעהו ובגד מוסדות המשק, המזכיר נושא אחריות עצומה בכל דבר בו צריכה הדמוקרטיה הקיבוצית להקל על הפרט וליצור חברה צודקת יותר. ומי הוא שמסכים להיות מזכיר? אחד שאוהב להשפיע על אחרים, שאוהב להשתלט, שמחפש את העצמה האי-שית ואת הכבוד. אם בתחילת ההיכרות הוא חשב את עצמו כשווה למיעוט האינטליגנטי של החברה -

מגע עם טכנות, קטבניות וריבים של ההברים מביא אותו מהר מאוד למין יאוש אשר מלווה תמיד בהרגשת עליונות. בקיצור, גם באפיון וגם ברצונו ליעל את עבודתו, הוא עומד ישר וזקוף בגד יאוש הדמוקרטיה.

הביגוד בין דמוקרטיה ויעילות פועל גם אצל מרכז המשק וכמו כן בין שאיפה לכח לדמוקרטיה והרגשת שויון לתפקיד עצמו. אם המזכיר לא לומד דבר על תפקידו לפני שהוא מתחיל בו, במקרה של מרכז המשק אפשר לראות אחת משתי תופעות. האחת היא כשהחבר היה קודם רכז ענף מסוים, נציח בהצלחה (אני לא מתיחס כאן למקרים הקיצוניים בהם בעל התפקיד הגיע אליו מתוך יאוש חברתי על כשלונו בכל שטח אחר). הוא נכנס לתפקיד כבעל ידע רב על הענף הקודם. כדי להגיע לאותו ידע והצלחה, ברור שהיה בענף שנים רבות ולכן הוא אינו יודע מאומה על המתרחש בשאר הענפים, חוץ מגז הירק בו הוא עבד לפני 25 שנה - ענף שחוסל לפני 24 שנים. במקרה השני והטוב יותר, בשלה החבר לקורס רכזי משק. בקורס הזה, תוך שנה עד שנה וחצי, הוא הת-מחה בחקלאות, תעשייה, אגרו-מכניקה, ניהול חשבונות, מנהל עסקים, תכנון, כלכלה ועוד כמה מקצועות כולל (כמובן) דינמיקה קבוצתית. מוטב בורות מוחלטת מידע חלקי כלכך. אדם שחושב שהוא יודע הרבה יותר מסוכן מאחד שחייב לשאול.

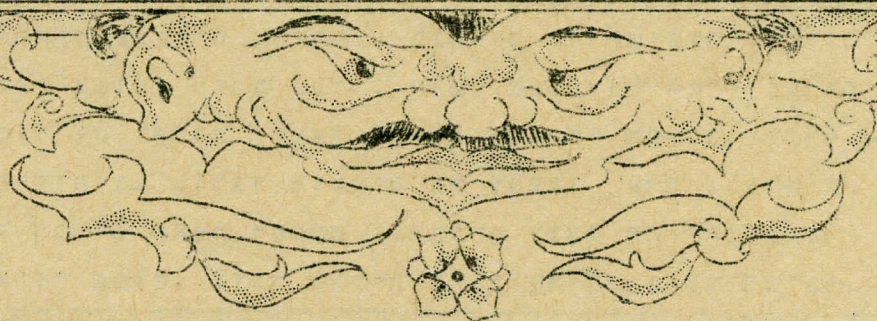
הגזבר עובד בתפקיד לא נעים. בחוץ לו אדם אשר רואה בתפקיד פצויים מסוימים הנראים לו חשובים להשלים את צרכיו. אוטו צמוד, דירה בעיר, אוכל במסעדות פאר, בגדים טובים וסגריות יקרות (למען הרושם הפומבי החשוב כלכך) - אלה שאיפותיו. אנחנו מוסרים את כספנו לאדם שתולה את ערכיו על דברים כאלה ומחפש הזדמנות לנצל את החברה כדי להגיע לאתגר שכזה. גזבר מצליח חייב להיות בוכל רציני, רמאי שלא

(המשך: בוסחת נאי)

איכפת לו מחוק או צדק. זהו הטיפוס שבו אנחנו נותנים אמון וכסף: נוכל או - אם הוא ישר - כשלון מועד.

וכך אפשר היה להמשיך בביתו. ברצוני אמנם להתייחס לסוג אחר של תפקיד: זה שבעליו בא במגע ישיר עם הציבור הקי-בוצי. מדובר על מחסן הבגדים, והמחסן הכללי, הספקה קטנה, שרברבות, חשמל, המרפאה ועוד ועוד. כל אחד שעובד בעבודה כזאת ומשרת את חבריו ישר הוא מכשף, רגזן, עצבני ושובא את חבריו. מבלי להכנס לתאוריות על איך ולמה, התופעה היא ברורה וכללית. לבעלי התפקידים האלה אין ידידים. מצד אחד זה טוב. זה מונע פרוטקציה. מצד שני המצב מצביע על אופי האדם הממלא את התפקיד והגישה שלו אליו. כשאני חושב על הידידים שלי במשק, אני יודע שהם לא היו מתנהגים ככה אלא משרתים את החברה בנימוס, בחיוך וברצון טוב. אבל הם אף פעם לא מגיעים למקומות עבודה כאלה בגלל סבה פשוטה מאוד: הם מתאימים לתפקיד. קח את אשתי למשל (להבדיל מידידי). בבית היא שקטה ונחמדה ושולטת על עצמה בדרך כלל. ברגע שהיא מגיעה למקום עבודתה היא הופכת להיות מפלצת, המסוגלת להפחיד משחתת. אני מכיר חברים בעלי עצבים מברזל שחפכו לצמר-גפן מפניה. אני זוכר פעם שאני נכנסתי בעצמי לבקש משהו. לא אחזור על הנסיון לעולם. אני מגלה זאת ללא פחד, מכיון שהיא תקרא את הכתנה בבית, לא בעבודה, ובבית היא יובה, טובה כמו שהיא יפה. הרי להיות אשתי לא נחשב כתפקיד צבורי.

ג' רג' נאי.



הלילה

הלילה חלמתי על ביצים! אל יתלהט ומיוזבכם. ביצים של תרנגולות
אבי מתכוננות. זוגות זוגות עיניים - צהובות, שמבזבזות, קרות - מביטות
אלי במבט סתום. אבי בתקפת רעד, ובדהמת. אבי מחזירה להן מבט מבוטת.
בעודי עומדת כך, עין מול עין, מתחילות הביצים לבוע. בתנועה בלתי
מורגשת כמעט, כבסרט-נע, הן מחליקות בשורה זוגית אל עבר ים אינסופי
של לועות. כך הן בעלמות, שתיים ללוע, שתיים ללוע. הכל מתנהל בדממה,
ובסדר מופתי: לוע בפער, בולע עיניים, בסגר, ומפנה מקום ללוע הבא.
אבי ברגעת אט אט, ואפילו בהבית במדה מסוימת מן השגרה השקטה הזאת.
אך מה זה? תקלה! לוע אחד לא בסגר. "רוצה רק עין אחת" צועק הלוע.
אבי מבסה לעצור את מצעד העיניים, אך במקום להעצר, מחיש הסרט הנע את
מהירותו, ועין אחר עין, אחת מימית מאחותה, במלטת מידי המושטות. השקט
המבורך הופך ללא שוב. "איפה הפוכה" צועק לוע אפל ועגל. "בקשתי מטוגנת
היטב אבל רכה" מיבב לוע קטן וקמוץ.
"חביתה עם שלוש ביצים" תובע לוע שחור ואימתני.
"מקושקטת בוזלית" מצפצף לוע צר וחצוף. ואבי מתרוצצת ביאוש גובר,
אוחזת כף טיגון עבקית.
צעקות, יללות, צריחות, יבבות ממלאות את החלל. הלועות פעורים. אין
להם שובע! מספר הלועות גדל מרגע לרגע, עיניים עוברות על פני כבזק,
וראשי סחרחר.
עכשיו הן מתרוממות מן המסלול, מתרוממות ועפות. אבי מבסה להמלט,
אך ללא הועיל. הן הגות סביב לראשי במחול מגעיל, מטפטפות בצהוב מוגלתי,
בוטפות בזלת. הן בדבקות אלי, העיניים, אל שערותי, אל זרועותי, אל
רגלי היחפות משום מה, אל צוארי. אחת בכבסת לפי... אני לא יכולה
לבשום... אני בחבקה... הצילו! הצילו!!!
טבולה בזעה קרה התעוררתי. השעה חמש וחצי. צריך לקום וללכת לעבודה.
לטגן ביצים!

אננה.

WHAT'S NEW?

Apparently last week's issue of Divrei Hakfar was No. 500, and on Friday night in the moadon chaverim could browse through past issues, starting with no. 1 in 1951. We don't number our Parents' Page, but may be we should start, and then we could have a party for the hundredth issue! Anyway we wish the present editors (Yael N., Dalia, Merav) a facile per, and plenty of material for us to translate!

Henry B. is going on a business trip abroad for the Mifal. We wish him success, for all our sakes, and a pleasant journey.

Two new candidates were accepted at this week's general meeting Paul Engel and Gail Safar. At the same meeting we voted for a new Mazkir, to start his "term of office" in the summer. This will be Johnny F., who will of course have to stop teaching for a couple of years.

Shaul and Stephanie have asked for a year's leave of absence, starting in the summer. This too, was ratified by the Asepha.

Vita and Mark Bender's son, Yitzchak, has asked to come back to Kfar Hanassi, and will be accepted as a pupil in "Kitat Hayarden".

Gerry and Marion Kassel have been asked to remain in Kfar Hanassi for an additional number of months, because of the essential work Gerry is doing for the factory. They have also agreed to return again in 1978.

Elaine Easton took part in a seminar for "absorbed immigrants", and writes about it in this week's Divrei Hakfar. After describing the lectures and the other participants she writes; "A lot of the young immigrants arrive in the country full of enthusiasm, and are disappointed when they find that the kibbutz and the country are not exactly what they expected. They move from kibbutz to kibbutz and have not yet settled down. I thought how lucky I was to have been absorbed in the country before coming to kibbutz, when in spite of having to adapt to changes, the main difficulties have already been overcome. I felt especially lucky to be living in Kfar Hanassi, and to be looking forward to returning home."

MAZAL TOV

7.3 Shai Whitham
8.3 Michael Ehrenburg
Dror Collins
9.3 Steve Ben-Yosef
Michal Segal
Rinat Goldberg

10.3 Frankie Glick
12.3 Adam Ben-Hanoch
Davida Beller (Tenna)
13.3 Yankel Mendjigorski
Roy Av
Meir Rifkind

7.3 Elaine and Alan Easton
13.3 Hilary and Brian Kaplan.

* % # * % # * % # * % # * % # * % # * % # * % #
Have a good Purim!

